

USLU HAN

Obanın tam ortasında tüm çocuklar aynı heyecan ve merakla toplanmışlardı. Bamsi Beyrek ,Çiçek Hatun, Boğaç, Dumrul çoktan ateşin başındaki yerlerini almıştı. Gün içinde yaptıkları yiğitlikleri yarıştıyor ,kendi aralarında bir türlü yenişemiyorlardı. Tam o sırada Basat koşarak gelip son anda Boğaç'a çarpmadan durabildi. Hepsi Basat'a merak içinde nerede kaldın hayırdır der gibi bakıyordu. Basat ise koşmaktan obanın atları gibi derin derin nefes alıp veriyordu. Tam o sırada elinde bastonu ile yavaş ama sağlam adımlarla obanın bilge dedesi , Dede Korkut gözüktü. Toy çadırının yanından geçip az ilerilerindeki kuyunun yanında durdu Dede Korkut. Derin kuyu ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Dede Korkut derin bir nefes alıp usul usul bastonuna dayanarak ateşin başında ona hayranlıkla bakan gençlere doğru ilerledi .Hepsi sanki ışıltılı gözlerle ona bakıyorlardı. Yıllarca onu diyor diyor dolaştıran dizleri artık yorgundu. Yavaşça ateşin başındaki yerine oturdu.

Bilge Korkut “Hey kırk eşim kırk yoldaşım, benim yiğitlerim nurlarım! Bu gece en uzun gece. Ateşi havlı masalı canlı turalım.” dedi. Çocuklar daha da bir meraklanmıştı. Sanki bu geceki hikâyeye diğer gecelerden daha farklı gibiydi. Ortamda gecenin karanlığını aydınlatan ay ışığı, atların ara ara duyulan hırıltısı ve ateşin çıtırtısından başka hiç ses yoktu. Dede Korkut yorgun ama bilge sesi ile hikâyesini anlatmaya başladı.

Bir zamanlar karşıkı karlı Koca Dağ'ın eteğinde çok verimli toprakları olan bir oba varmış. Sulardan soğuk soğuk pınarlar; ağaçların en büyüğü koca ağaçlar varmış, ekilen ürünler ambarlara sığmazmış. Obanın hayvanları bile neşeye koşturmuş yemyeşil çayırda. Ovanın başı Şifahi Bey, herkesçe sevilen saygı duyulan bir kimseymiş. Çocukluktan beri hiç ayrı düşmediği Dudu Kız ile üç gün ve üç yaz öncesi evlenmiş evlilikleri tüm obayı neşeye boğmuştu. Gel zaman git zaman Dudu Kız içine kapanmış yüzü gülmez dili söylemez olmuş. Kucağı boşmuş, içinde bir nefes olsun diye her gün Görklü Tanrıya dua ediyormuş. Onun gül yüzünün gündün güne solduğunu gören Şifahi Bey ise kahroluyormuş. Bir gece Dudu Hatun derin bir uykuya dalmış. Rüyasında dar bir vadiden yürürken ansızın beliren bir gökkuşağı görmüş. Gökkuşağının renklerinin güzelliği karşısında ağzı açık kalmış. Derken gökkuşağının altından heybesi dolu bir cüce belirmiş. Dudu Hatun, cücenin seslenmesi ile ona doğru yavaşça ilerlemeye başlamış. Cücenin yanına gelince cüce Dudu Hatun'un avucuna iki siyah taş bırakmış. Demiş ki; “bu taşı yedi gündüz Soğuk Pınar'da yıka ve yedi gece Ulu Çınar'dan aldığın yaprağı sar. Sekizinci gece gönlünde yatan dileğine kavuşup sevineceksin.” demesi ile gökkuşağının diğer tarafında gözden kaybolması bir olmuş.

Uyanıp rüyasını etkisiyle kan ter içinde yatağında doğrulan Dudu Hatun, Şifahi Bey'in sarılması ile kendine gelmiş. Avucunu açınca gözlerine inanamamış. Ay Işığında pırıl pırıl parlayan siyah iki taş avuçlarında imiş. Rüyasını Şifahi Bey'e anlatırken ikisinin de gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyormuş.

Dudu Hatun, Cüce'nin dediği yedi gece taşları Soğuk Pınar'da yıkamış ve yedi gündüz Ulu Çınar'ın yaprakları ile sarmış. Dudu Hatun sekizinci gece karnında bir kıpırdama hissetmiş. Sabah olunca şifacı kadına koşmuş. Şifacı kadın ona yüklü olduğu müjdesini vermiş. Sevinç içinde Şifahi Bey'e sarılmış. Dudu hatunun sevinci obanın üzerine çöken karabulutları dağıtmış, kırk gün kırk gece süren şenlikler yapılmış. Aylar ayları kovalamış karnı burnunda olan Dudu Hatun'un sancıları başlamış. Çadırın içinde Dudu Hatun bir çadırın dışarıda Şifahi Bey ise dokuz doğurmuş. Birden derin bir sessizlik olmuş. Sonrasında obanın diğer ucundan duyulacak kadar güçlü bir ağlama sesi duyulmuş. O ses Şifahi Bey ve Dudu Hatun'un o güne kadar duyduğu en güzel şarkı gibiymiş. Yılların özlemini, yakarışını, aşkını anlatan bir türküyümüş sanki. Aşklarının perçini, ruhlarının suya düşen yansıması minik elleri yumuk yumuk gözleri ise rüyasındaki siyah iki taş kadar parlak bir oğlan çocuğu Dudu Hatun'un kollarındaymış.

Oba bir anda bayram yerine dönmüş. Şifahi Bey dört bir yana haber salmış, şenlikler yapılmış güreş tutulmuş. Fakir fukaraya eşe dosta hısım akraba sofralar kurulmuş, açlar doyurulmuş, muhtaçlar giydirilmiş yıllarda gelenekmiş, bir çocuğun adı kahramanlık yiğitlik gösterilmeden konmazmış .

Dudu Hatun'un gürbüz oğlanı büyüdükçe büyümüş, semirdikçe semirmiş. Ayakları öküz ayağı gibi göğsü samur göğsü gibi olmuş. Yolda görenler demezmiş ki on yaşında, obanın yirmi yaşındaki yiğitleri gibi görünürmüş. Bir oturuşta bir kuzuyu yer bir bakraç ayranı da arkasından gönderirmiş.

Bir gün Şifahi Bey yanına kırk yiğidini de alıp ava çıkmış. Dudu Hatun'a demiş ki,

-Gözümün nuru Dudu,

Oba sana emanet, yabana gidenin işini Allah bilir, üç güne döneriz yiğitlerimle

Şifahi Bey ufukta kaybolmuş yiğitleriyle, güneş batmış ,gece olmuş. Dudu Hatun herkese öğütlemiş, gece ayrılmanın kimse obadan demiş. Demiş demesine ama gürbüz yaramaz oğlan tavşan peşine düşüp ayrılmış gecenin karanlığında obadan. Tavşanı unutup tilkinin peşine

takılmış. Bir de bakmış çadırların önünde yanan ateş nokta gibi kalmış. İçini büyük bir korku kaplamış. Tam o sırada iki kişinin konuştuğunu görmüş. Ayın ışığında yüzleri görülmüyormuş ama kılıçlarının parıltısı çok korkutucuymuş. Konuşan bu kişiler çadırları gösterip atları yiyecekleri almaktan insanları esir almaktan bahsediyorlarmış. Bizim adsız oğlanın kan beynine sıçramış.

-Bre nasıl namertliktir, kallesliktir bu pusu kurup saldırmak, demiş. Gizlice en kestirme yollardan obaya gidip annesine haber vermiş. Dudu Hatun obanın kocalarını toplamış, onlara danışmış. Onlar çadırda konuşurken adsız oğlan çadıra girip her yere ateş yakalım düşman bizim çok olduğumuzu bilip korksun demiş. Obanın ihtiyar kadınları bir anda şaşırılmışlar bu fikre. Dudu Hatun kaşlarını çatmış adsız oğlana izinsiz girdi diye. Bala Hatun güçlkle yerinden doğrulup,

-Oğlan doğru söyler kızım demiş namertlere obamızın ok atan kılıç kuşanan yiğit kızları karşı koyar ama küçük çocuklarımızı kim koruyacak, varın gidin her çadırın önüne üç ateş yakın demiş. Dediği gibi here yere ateş yakılmış, vadinin ortası bir anda ışıl ışıl olmuş. Düşmanın gözü korkmuş koca ordu var demişler.

Ortalık ağarınca Şifahi Bey yiğitleriyle avdan dönmüş, olanları duymuş, oğluyula gurur duymuş. Artık vaktidir dedi, Dede Korkut'a haber salınmış.

Hikâyeyi büyük bir dikkatle dinleyen gençlere bakıp şöyle dedi Dede Korkut,

-Akıl adama sermayedir evlatlarım, unutmayın güç sadece bilekte kılıçta değildir. Er kişi asıl aklını kullanacak. Ben o çocuğa akıllı anlamında Uslu adını verdim. Adını ben verdim yaşını Allah versin.

ALPER ÇİMEN

7/B